

SOCIAL DEMOKRATEN

Onsdagen den 6 Maj

I avvaktan

på regeringens, närmast civilministerns, åtgärd efter mottagen polisrapport om det ungsocialistiska standarets tillkomsthistoria och vidare öden, roar sig den rabiata högerpressen med att gå illa åt polisen i Stockholm för att den icke genast brutalt inskred mot den "brottsliga" inskriptionen. Särskilt hr Tamm och i allmänhet den högre ledningen får veta, att hrr Christensén och Dietzmann äro mycket missnöjda, och den sistnämnde fordrar uttryckligen in i polisstyrkan "element med god militär utbildning" — den svenska översättningen av det

öskända preussiska ordet om "geväret som skjuter och sabeln som buggar".

Lyckligtvis äro vi ännu icke dit-län komna, att Stockholms ordningsmakt skall vara till för att trampa den stora massans medborgerliga fri- och rättigheter under fötterna och söka införa kosackfasoner à la Norrköping i sitt beteende mot huvudstadens arbetare. Minnena från 20 april 1902 äro icke av den art, att ett förnyande kan kännas lockande för andra än sådana, som i sitt ursinne se rött bara de tänka på att det finns socialister till i världen. Det slaget individer äro lika blint fanatiska i sitt hat som någonsin de argaste ungsocialister, bara med den skillnaden att de senare i regel inskränka sig till starka ord, vilka då deras innebörd närmare skall angivas befinnas ha låtit åtskilliga toner högre än de egentligen voro menade — jämför nu senast hr Walds översättning av devisens innebörd enligt polisrapporten — medan däremot de förra uppenbart önska att arbetarblod skall flyta för att lära paket att icke sätta sig upp mot sina herrars vilja.

I stället för att angripa polisen borde vederbörande högerskribenter ställa sig den betydligt kitsligare frågan: kan det vara brottsligt att bära på en stång samma ord, som svensk tryckfrihet både i sin anda och sin tillämpning medger rätt att lägga under tusentals läsare sögon i tryckt skrift? För vår del måste vi besvara den frågan bestämt nekande. Vad man har rätt att säga och skriva, bör man väl även få affischera. När vi för vår del uttalat vår ärligt menade harm över okynnesstandaret var det ur synpunkten att genom dess in-smugglande i demonstrationen oansvarigt folk sökte påtrycka denna en falsk stämpel, att avse annat än den i verkligheten avsåg. "Ned med tronen och altaret!" är icke 1-maj-tågens lösen och hade därför bort avlägsnas ur tåget. Men detta är en sak, en annan är om devisen är juridiskt brottslig, då man ju endast genom den godtyckligaste tendenstolkning kan däri lägga in att den skulle avsett något slags uppmaning till att med våldsmedel omstörta monarkin och utrota religionen.

Också visar det sig ju att samma devis för ett år sedan i Göteborg av ansvarig domstol helt enkelt betraktades blott som störande av god ordning och taxerades till litet böter. Det vore för orimligt om man nu, därför att några högerblad gallskrikat, skulle här tappa huvudet och döma efter andra utgångspunkter än i ett vanligt ordningsmål.

Men sedan kvarstår den mycket allvarsammare frågan: skall polisen ha rätt att förbjuda vilken inskrift som helst? Det har i år landet runt skett rent ab-

surda övergrepp i den vägen. När t. ex. bibelns och katekesens bud: "Du skall icke dräpa!" konfiskeras av polisen därför att det åberöpas av antimilitarister, är man ju inne på en censur, vilken gör sig själv minst lika löjlig som förhatlig.

Alla vänner av full församlings- och demonstrationsfrihet inom lagens och den allmänna ordningens gränser motse med spännt intresse huruvida regeringen, när den överlägger om dessa ting, skall sätta som vårt föredöme det fria England eller det polisregerade Preussen. Medborgerlig frihet eller förmynderskap ut i det absurda, det är valet.